

những ngày

Việt - Hoa

Tháng bảy 2006

Trại hè Hội Ngộ Nguyễn Du 2006, mới đó mà đã một năm trôi qua. Những hình ảnh thầy cô, bạn bè, những tâm tình mà suốt đời chắc khó có lại lần thứ hai. Xin gửi đến quý độc giả những chia sẻ chân tình của một số thầy cô và anh chị em cựu học sinh Nguyễn Du sau kỳ hội ngộ lần đầu đó.

Hai ngày vừa qua tôi nghĩ các bạn chắc cũng giống như tôi, vui ngày hội ngộ và buồn lúc chia tay... nhưng hai ngày vừa qua ngủ “thăng cẳng” không mộng寐. Mong rằng “TÌNH BẠN” của chúng ta sẽ cứ tiếp tục cháy bùng lên. Hãy đừng để ngọn lửa Nguyễn Du vừa bùng lên rồi lại nhen nhóm tàn lụi với thời gian. Đang

ngồi làm việc nhưng đầu óc vẫn còn mơ mộng lang thang nhớ lại ngày Re-union thật là vui với thật nhiều kỷ niệm.

Trần Xuân Thi – trích email July 26, 06

*****

Tôi đã trở về lại Okinawa nhưng tâm hồn còn vương vấn những giờ phút thật đẹp với Thầy Cô, với bạn bè trong buổi hội ngộ tuần qua. Những kỷ niệm này thật hiếm có và quý báu và tôi biết sẽ không bao giờ quên được... Mấy tối nay mới có chút thì giờ đọc tờ báo tại mình làm, ai viết cũng hay cả, vì viết từ tấm lòng mình. Tờ Đặc San giống như quyển nhật ký tập thể vậy... quý lắm đấy cho những kẻ trong cuộc như chúng mình. Bắt tay nhau thật chặt và hẹn gặp lại một ngày thật gần. Nhớ bảo trọng and have a good life until we see each other again.

Đặng Chí Hiếu - emails July 26 & Aug 1, 06

*****

Qua nhiều tháng chuẩn bị và nhất là vài ngày trước khi Ngày Hội Ngộ bắt đầu, tôi thấy được nỗ lực và thiện chí cũng như quyết tâm của từng người thể hiện qua công việc. Tôi rất hạnh diện vì các bạn như thế trong cuộc sống. Mặc dù trong cuộc mới thấy những set back, frustrations và hurts, nhưng tôi mong mỗi người chúng ta sẽ luôn đặt tình bạn quý báu làm priority và gìn giữ chân tình đó. Cái đám CHSND đang bị hòn Nguyễn Du nhập nặng. Bây giờ mỗi người về lại một góc trên trái đất, vòng tay không với đến được để ôm xiết nhau nên chỉ còn biết dùng lời rất thật từ đáy tim “cám ơn Bạn đã đến trong cuộc sống và cho con tim ta được vui trở lại.”

Trần Thị Phương Dung - emails July 26 & Aug 6, 06

*****

Mấy ngày vui qua thật mau... những giây phút thầy trò bạn bè gặp gỡ chuyện vãn, tâm tình ấm áp có lẽ sẽ vào sâu trong tâm tư, theo chúng ta đi suốt quãng đường còn lại... Những ánh mắt, nụ cười ngày nào đã trở về một cách thật bất ngờ kỳ diệu... Những cái bắt tay chắc nịch, những ôm xiết chân tình và những giọt nước mắt lăn trên môi trên má của những người mang trái tim Nguyễn Du, sẽ vĩnh viễn là nguồn nước mát rượi cho chúng ta những khi lả mệt....

Nguyễn Quang Huân - email July 27, 06

*****

Chắc nhờ gặp lại thầy cô, bạn bè nên tôi cảm thấy tâm hồn thơ thới như “ngày nào năm xưa”. Cám ơn ban tổ chức đã lo lắng chu đáo cho ngày hội ngộ lần đầu của cựu học sinh Nguyễn Du. Mong các bạn mau khỏe lại sau khi đã dòn hết “12 thần công lực” cho ngày họp mặt.

Nguyễn Thị Như Hà - email July 31, 06

*****

Đã về đi làm hơn một tuần rồi, nhưng cái hương vị ngày hội ngộ vẫn còn đâu đây. Chắc là lâu lắm mới hết được.

Trần Hoàng Duật - email Aug 1, 06

*****

Thật khó mà quên được kỷ niệm của ngày hội ngộ. Tôi đã thần thờ, vui buồn có đủ trong những ngày sau đó. Đến bây giờ vẫn còn xem lại các tấm hình của ngày hội ngộ, lái xe đi làm cũng nghĩ tới hai ngày ở OC. Có những người tôi chỉ còn nhớ rất ít, và những người chưa bao giờ nói chuyện hay biết từ thời còn đi học... nhưng cũng vẫn nhớ... không biết đến khi nào mình mới gặp lại... Các bạn đã cho tôi cảm giác thật đầm ấm của tình bạn mà tôi đã không có suốt tám năm sống trên đất Mỹ này.

Đỗ Gia Thảo - emails Aug 1 & 18, 06

*****

Ngày hội ngộ đã qua mà tôi vẫn còn lao đao một tuần sau đó, rất là... vui và rất là thương những người bạn mới quen, tuy nhỏ hơn vài tuổi nhưng mà rất ấm áp tình bạn, như một số em trong khóa 79.

Tôn Nữ Ngọc Quỳnh - email Aug 6, 06

*****

Cảm giác bồi hồi như những buổi học cuối trước khi bước vào hè, và đặc san như những cuốn lưu bút chuyền tay... hôm ấy nhìn quanh ai cũng xúc động đến lạc thần... có bạn nhen ngào không nói được nên lời. Thiết là cảm động khi tất cả đều san sẻ với nhau bằng những câu nói chân tình và những lời chúc tụng đẹp đẽ nhất cho tình bạn, những cái bắt tay, vòng ôm thật chặt trong thương yêu...

Trương Đình Uyên - email Aug 9, 06

*****

Về đến nhà bình an vô sự, chỉ hơi bèo nhèo một chút, thêm cái tâm trạng lưu luyến... cái gì đó. Mừng được gặp lại gia đình mà vẫn cảm thấy buồn vì ngày vui qua mau (tham lam quá)...

Nguyễn Thị Kim Thoa - email Aug 16, 06

*****

Xem hình ngày hội ngộ, nước mắt lưng tròng, mà nhớ các bạn rất nhiều. Những ngày vui quá ngắn ngủi, đọng lại trong lòng mỗi người mãi mãi là những tiếc nuối không nguôi. Cám ơn tất cả các bạn bên đó đã giúp cho Loan và Thoa những ngày nghỉ ở Mỹ thật vui, đẹp và nhiều ý nghĩa. Vui rồi buồn và buồn rồi vui, hợp rồi tan và tan rồi lại hợp, cũng buồn lắm, nhưng chẳng thà được rồi lại mất còn hơn mình chẳng được gì cả. Quá nhiều ân tình và đầy ắp tình cảm bạn bè. Mình đã đi qua hơn nửa cuộc đời... và thật quý khi tìm, gặp được những người bạn, những người mà luôn cho mình cảm giác bình yên khi ở bên cạnh, để chia sẻ và thông cảm mọi điều trong cuộc sống. Sẽ còn nhớ rất lâu những ngày thật vui ở Mỹ.

Đỗ Thị Kim Loan - email Sept 15, 06

*****

Không thể nào không viết ngay những suy nghĩ của mình về những ngày Hội Ngộ vừa qua. Tôi rất lấy làm hãnh diện, khâm phục và lo lắng cho tất cả các bạn.

Hãnh diện khi nhìn thấy những ánh mắt thật vui của thầy cô, những nét mặt tạm thời quên đi ưu tư của cuộc sống của các CHSND để hòa mình vào hai ngày ngắn ngủi (so với 30 năm trời khi rời xa mái trường trung học) thật vui. Cô Trường đã nói với tôi là mặc dầu đi suốt hai ngày với các học trò mà khi các con của cô hỏi thăm sức khỏe về bệnh cao máu của cô, thì cô đo đạc lại thì hoàn toàn xuống thấp hẳn, chứng tỏ là cô rất vui và điều đó rất cần thiết cho tuổi của cô (73 tuổi). Khi tôi nghe điều đó tôi suýt rơi nước mắt lần thứ hai (tôi không nói

dối đầu), lần đầu tôi suýt rơi nước mắt là khi mặc vào cái áo thun có logo của Nguyễn Du.

Khâm phục vì trong thời gian ngắn mà các bạn đã kết hợp, tổ chức một cách tuyệt vời như vậy. Những chi tiết thật nhỏ nhặt như đã cho mấy đứa nhỏ con cháu của chúng tôi những cái tags trên tay, để phòng khi bị lạc khi ra bãi biển chơi, thì thật là chu đáo. Những điều đó chứng tỏ các bạn đã quá chu toàn và thật là nhiệt tâm khi tổ chức, chứ không phải chỉ muốn có những giây phút cho thầy cô và bạn bè không thôi. Bái phục!

Lo lắng cho các bạn đã hy sinh công sức mà chi tiêu nhiều như vậy thì làm sao mà cáng đáng được. Tôi chỉ lo lần đầu mà xôm tụ (lần đầu tiên thì cũng chấp nhận được) như vậy thì lần sau xoay sở làm sao (không có nghĩa là phải tổ chức ở OC nữa đâu, các bạn đừng lo lắng quá) nhưng không có nghĩa là phải làm đình đám như lần đầu. Cần nhất là vẫn giữ thường xuyên.

Nguyễn Thế Kiệt - Forum - message # 394 July 25, 06

*****

Đối với tôi, giây phút cô đọng nhất trong lần Nguyễn Du hội ngộ 2006 này, có lẽ là khi đám đông ra về sau Sunday dinner, còn lại một nhóm nhỏ khoảng hơn 20 người, chúng tôi đã cùng hát những bài hát sinh hoạt, với cây guitar đứt một dây... kệ, còn dây nào đánh dây đó... Và cứ thế miên man khi chia xẻ, khi ca hát, khi kể chuyện, những giọt nước mắt không cần giữ lại được, tha hồ tuôn lã, những cái nấc không cần kèm hãm, những khóe mắt đỏ hoe cúi thật thấp... Những cái hugs vỗ về an ủi... mà có lẽ suốt đời sẽ không ai trong đêm đó có thể quên được. Chúng tôi đứng hát rồi ngồi hát... và khi cơ thể rã rời tưởng như chỉ cần nằm xuống là ngủ khò không còn biết trời trăng... nhưng chúng tôi cứ nán lại không muốn bước về phía cửa để ra về. Cái giây phút được sống lại trong tình bạn mà ngỡ đã mất từ nhiều thập niên như một chất keo huyền diệu dán chân chúng tôi lại. Ai cũng sợ bước ra khỏi khung cửa đó, có lần sau nữa không? Và nếu có lần sau... liệu có còn đủ những khuôn mặt này không?

Buổi Hội Ngộ Nguyễn Du vừa qua, tất cả cựu HSND đã có cơ hội bày tỏ lòng mình đến thầy cô và bạn cũ và điều đó khiến mỗi người tham dự cuộc họp mặt vô cùng xúc động.

Xin cảm ơn tất cả đã đến và tạo thành một cuộc họp mặt suốt đời khó quên.

Trần Thị Phương Dung - Forum - message # 394 July 25, 06

*****

Ngón tay anh vẫn còn bị sưng mọng (blister) sau ba đêm đánh đàn cật lực, tâm hồn và cơ thể còn bàng hoàng vì bốn đêm thiếu ngủ (vì vui quá đi... hát hồng, kể

chuyện vui - chuyện trên 18 tuổi nữa - và cả nhảy đầm). Kể từ July 20... It was like a dream for me still... All of you seemed stepping back into my life all of a sudden... The only difference was our appearance... Tình bạn thưở nào vẫn còn nguyên đó hay thậm chí hơn vì bối cảnh là ở xứ người...

It wouldn't be an exaggeration if I call these events as “Bốn ngày huyền thoại”...

Những đôi mắt ngấn lệ, những vòng tay xiết chặt, ôm ghì lấy nhau không nở rời làm cho giây phút chia ly tưởng chừng như không bao giờ tận... Anh sẽ nhớ mãi cái khung cảnh và những nét mặt thân yêu đó...

Đặng Chí Hiếu – Forum - message # 395 July 25, 06

*****

Anh Hiếu gọi là bốn ngày huyền thoại. Kim Thoa nói sẽ không bao giờ quên được hai buổi tối thứ năm và thứ sáu dễ thương tại shop anh Tố. Riêng tôi cứ nhớ mãi đến những ngày hè vàng không thật đó, giống như mơ, có lẽ không thể dùng từ ngữ để diễn tả hết được. Chỉ biết cảm ơn tất cả mọi người đã vừa tham dự, vừa phụ giúp các bạn trong ban tổ chức trại hè, để chúng ta có được hai ngày hạ vàng dễ thương và kỳ diệu đó.

Nguyễn Văn Phúc

*****

Các bạn của mình thật dễ thương. Đã lâu lắm rồi chẳng có ai mang đến cho mình cảm giác vui mừng và bình an giống như vậy cả. Người dẫn đường vào Bolsa Chica tận tâm và rất tiếu lâm. Rất nhiều người mình đã biết tên nhưng đến hôm nay mới gặp mặt. Mối lo lắng cho những ngày sắp tới để qua một bên, gặp lại Thầy Cô, bạn bè, những kỷ niệm thời đi học tràn về như sóng và nhận ra rằng cuộc đời mình thật hạnh phúc. Sẽ nhớ mãi ngày thứ bảy 7/22/2007.

Đào Thị Xuân Hương

*****

Nhận được email kêu gọi viết bài cho Đặc San Nguyễn Du Thoáng Hương Xưa, cô chợt nhớ lại những năm tháng xa xưa còn ngồi ở ghé nhà trường, làm bích báo vào dịp hè, cũng bận rộn lo lắng như các em bây giờ. Tự nhiên cô cảm thấy mình cần tiếp tay với các em.

Trại hè năm rồi (2006) các em tổ chức thật chu đáo. Buổi họp mặt dưới San Diego rất trang trọng mà không kém phần ấm cúng. Nói các em đừng cười, đây là lần đầu tiên cô được ngồi xe Limousine. Cô được gặp lại các thầy cô dạy ở Nguyễn Du, những người đã dạy con cô (em Tường Trang và Tường Vy), cô là

“phụ huynh học sinh” đây, quá là thú vị phải không các em? Những kỷ niệm xưa được nhắc lại, thời gian qua mau quá... mấy mươi năm trôi qua rồi. Các thầy cô còn mạnh khỏe để gặp nhau là quý lắm. Các em đã làm một việc rất hay là tạo cơ hội cho thầy trò, bạn hữu gặp nhau.

Cám ơn các em đã tổ chức mấy buổi họp mặt sau đó rất thú vị và mang nhiều ý nghĩa. Chắc chắn các em phải mất nhiều thời gian và công sức lắm, nhưng duy trì được truyền thống tốt đẹp, và nhất là mang niềm vui cho mọi người như thế, các em đáng tự hào lắm thay.

Cali tháng tư 2007

Cô Bùi Thế San

*****

Cô Chi kể lại là vào ngày hội ngộ, khi mà cô và các cô Tuyết, Minh đang háo hức chuẩn bị đi dự thì được tin ba cô vào bệnh viện cấp cứu. Vợ vã đến bên giường bệnh, thay vì hỏi thăm bệnh tình ông cụ, cô lại thốt lên: "Trời ơi ba! Bộ hết ngày để ba bình rồi hay sao mà ba lỵa ngay bữa nay để bình vậy?!" Rất may là bệnh của ba cô không nặng lắm và được bác sĩ cho về nhà. Cô đã "dỗ dành" ba cô như sau: "Con đi họp mặt, Ba ráng đừng bịnh bữa nay nghe Ba! để con họp mặt về rồi...tính!". Các bạn thấy câu dỗ này giống như dỗ ai không? Nếu mà thêm các từ "ngoaan nhé" (!). Cô tâm sự: " Vì cô quá mong chờ đến ngày hội ngộ, khi nghĩ là không dự được thì cô hoảng quá và thốt lên như vậy với ba cô.... Cô vừa nhận được thư mời dự Trại hè năm nay của các em, tụi cô lại bắt đầu đếm từng ngày..."

Nhân chuyến về` thăm Sài Gòn – May 2007

Cô Nguyễn Thị Ngọc Chi (qua lời kể của Kim Thoa)

